

PATER KENTENICH NAS UČI VEROVATI

Besede za premišljevanje, kot priprava na sklenitev Zaveze ljubezni 2020

junij 2020,

8. RAZMIŠLJANJE

EMANUEL - BOG Z NAMI Mt. 1, 23

VEROVATI KOT p. KENTENICH: Kje naj se učimo verovati? Prelat Dresbacha, ki je bil kot mlad duhovnik z našim ustanoviteljem v koncentracijskem taborišču je pogosto pričeval, da je bilo življenje s patrom Kentenichom v Dachau, za mnoge ljudi prava šola žive vere. Kmalu je spoznal, o čem govori pater Kentenich, ko omenja „*smešno vero*.“ „*Ko sem videl njegovo vero sem spoznal, da svoje rimokatoliške vere ne živim pravilno. Sedaj sem veliko bližje spoznanju, kaj je živa vera, kaj je vera v vseprisotno navzočnost Boga in njegovo nenehno delovanje. Naš Bog razodeva svojo ljubezen do nas, po vseh dogodkih, ki smo jim priče. On deluje v našem življenju enako po prijetnih, kakor po neprijetnih dogodkih in tudi po vsem nerazumljivem dogajanju okoli nas. Ob patru Kentenichu sem živo občutil naslednje: Bog me ljubi! Ljubi me osebno in vsa Njegova dejanja, so storjena iz Njegove velike ljubezni do mene.*

Prav odrešujoče deluje na nas trdno spoznanje, da za vsemi dogodki, ki se nam zgodijo, tudi za tistimi, ki se zgodijo na najbolj neverjetne načine, stojita Vsemogočni Bog in Njegova Mati Marija. Bog se nikoli ne oddalji od nas, ampak je od zore do mraka prisoten v ozadju vseh dogodkov mojega življenja. V svoji nežni pozornosti želi biti blizu vsem ljudem, tudi tebi in meni osebno. Seveda je bilo to novo doživljanje Boga in Božje Matere, za mene mladega duhovnika, nekaj popolnoma novega in najprej sem bil ob tem zmeden. Bog je dopustil, da smo v času taborišča, njegovo Mater Marijo, vedno bolj spoznavali. Svoje življenje in delo v Dachau in tudi pozneje, sem s pomočjo Zavezi ljubezni, povezal v trajen stik ljubezni z Božjo Materjo.“

Naše praktično „*vsakodnevno razmišljanje in delovanje*“ je po pravilu nekoliko drugačno. Pater Kentenich ga opisuje takole: „*Že mogoče, da govorimo o ljubem Bogu. Vendar to delamo naučeno in iz navade. Toda ali je ljubi Bog zame Živa moč? Ali imam resničen in osebni odnos z Bogom?*“

Pogosto nam manjka takšno trdno prepričanje, da je Bog v središču našega življenja. Medtem, ko se peljemo dve uri v železniškem vagonu, opazujemo mlade ljudi tiho zatopljene v zaslone prenosnikov. Tu so spet drugi, ki se glasno pogovarjajo po mobilnih telefonih. Kmalu spoznamo duhovno klimo, ki je v zraku in v kateri se zdi bolj normalen pogovor o tretjem življenjskem spremljevalcu prijateljice, kakor o zakramentu svetega zakona ali o ne presejajoči Božji ljubezni. Vse to nam da misliti, da je tu Bog najmanj namerno spregledan ali morda celo odveč.

Besede s katerimi pater Kentenich opisuje svoj odnos z Bogom, so nedvomno delo Svetega Duha: „*Preprosto in samoumevno je, da rastem iz tega kar doživljam in razmišljam v sebi. Ljubi Bog vsem nam govori na ta način. Meni je to najbolj normalna stvar na svetu. Sploh ne morem več drugače razmišljati.*“

Z besedami „*na ta način*“ je mislil na novice, ki pogosto vznemirjajo svet. V zbirki molitev, imenovani *Himmelwärts - V nebesih*, ki jo je napisal v taborišču Dachau, je med drugimi tudi ta molitev k Bogu Očetu, ki izraža razpoloženje njegove duše:

*Gledamo Te očetovsko bdečega nad vsemi dogodki
in Te v Duhu objemamo z žarom ljubezni.
polni poguma za žrtvovanje.
radostni hitimo Tebi naproti. HW 26, 6*

„Enako samoumevno kot se nam zdi prižgati luč, kadar stopimo v temno sobo,“ pravi pater Kentenich, „mora katero koli dogajanje v naši okolici, sprožiti v nas samoumevno psihološko reakcijo:

✚ **Nebeški Oče GLEDAM TE** stoječega za tem dogodkom, za to novico, ... Nebeški Oče, Ti si tu!

✚ **Nebeški Oče LJUBIM TE** in hvala Ti za ta dogodek, za Tvojo dobrotno roko, za Tvoje ljubeče srce!

Tedaj se v nas prebudi simpatija do Boga Očeta. Če imamo nekoga radi, tedaj gojimo do njega pozitivna čustva in tudi radi sprejmemo vse, kar pride od njega. *Simpatija do Boga,*“ pravi pater Kentenich, „nas potegne, da potem ljubega Boga vedno opravičujemo. To nam daje moč, da verujemo v Njegovo ljubezen tudi v času trpljenja. Ko Očetovo ljubezen enkrat začutimo, jo neprestano iščemo in se ji predajamo.“ Samo tako lahko razumemo izjave, ki se nam iz tega konteksta zdijo vse prej kot normalne. Pater Kentenich je bil na primer v bedi Dachaua sposoben reči, da so te razmere zanj „*najboljše plence,*“ saj ga z njimi oblači Bog, ki ga ljubi kot lastna mati.

Podobno je redovna sestra Edith Stein, po rodu Judinja, po aretaciji kljub nečloveškim razmeram v zbirnem nacističnem taborišču, zapisala: „*Do sedaj sem lahko čudovito molila.*“ Vedela je kako: „*je treba vse dogodke objemati z žarom ljubezni. To se zgodi, ko skozi dogodke gledamo Očetovo obličje in naša duša se topi, kakor se topi vosek na žerjavici.*“ HW 112, 5 Tako gledanje na dogodke, nam podeli izkušnjo brezmejno ljubečega Očeta, ki je veliko bolj intenzivna, kot dogodki sami.

Glejmo, ljubimo in potem tudi delujmo! „*Podajte se z veseljem v svojo notranjost. Bodite polni poguma za prinašanje svojih žrtvenih darov.*“ Pogum za žrtvovanje! Hrepenenje po tem, da izpolnimo vsako željo ljubečega Očeta. Tudi to željo sedaj in tukaj. Vse to lahko delamo samo, če se osebno srečamo z Njim.

V pesmih *Himmelwärts,* se nenehno srečujemo z Bogom Očetom. Pater Kentenich opisuje okoliščine svojih srečanj z Očetom, z vedno novimi in drugačnimi besedami. „*Vera človeka, ki se je že srečal z Bogom Očetom vidi Očetovo sled v vseh dogodkih, njegovo uho sliši zven glasu Boga Očeta, med ostalimi glasovi. Srce tega človeka je vedno pripravljeno, da se polno blaženosti izroči v roke nebeškega Očeta.*“ HW 116, 3

Ta reakcija človekove duše, je bila patru Kentenichu tako prvinska, naravna in pomembna, da je v vseh prijetnih, neprijetnih in nenavadnih okoliščinah „*kar tipal za Bogom Očetom,*“ kakor se je izrazil prelat Dresbach. Ko je poletel prvi Američan v vesolje, je oče Kentenich o tem govoril na srečanju z družinami. „*Mislím, da bi se morali zdaj ustaviti in premisliti, kaj nam želi Bog sporočiti po tem dogodku?*“

Opazoval je vsak zaznaven dogodek in medtem, ko ga je opazoval je bil „*z žarom ljubezni*“ pri Bogu Očetu, ki je ravnokar potrkal na njegova vrata. Vedno je „*razbiral sporočila,*“ ki so mu jih pošiljali dogodki. Na primer: kapsula vesoljske ladje, ki omogoča astronautom življenje med polet v vesolje. Vprašal se je: „*Kaj je moja kapsula vesoljske ladje, ki zmora premagati privlačno silo Zemlje in kako naj jaz premagujem privlačno silo tolikih stvari, ki me vlečejo v povprečnost?*“

Aprila leta 1961, je svetovno javnost pretreslo sojenje vojnemu zločincu in nekdanjemu SS častniku Eichmannu, ki je potekalo v Izraelu. Eichmann, ki je bil med vojno odgovoren za usmritev milijonov Judov v koncentracijskih taboriščih, ni za ta dejanja pokazal nikakršnega obžalovanja. Pater Kentenich je te novice komentiral takole: „*Premalo je reči, da nam primer Eichmannu nazorno kaže, kako lahko človek postane zver. Med drugim bi se morali vprašati, ali ni ta zver morda tudi v nas? Kaj mi govori ljubi Bog? Bog me želi opozoriti, da moram ukrotiti zver v sebi, sicer sem v stalni nevarnosti, da bom v življenju povsod ustvarjal revolucijo in delal grozne stvari.*“

Lahko kar nadaljujemo z letom 1961. Svetu je grozila nevarnost atomskega spopada. Zgodila se je Ameriška ofenziva na komunistično Kubo, ki je spodletela. Sledila ji je ameriška pomorska blokada Kube in umor ameriškega predsednika Johna F. Kennedyja, ... Vse to je pater Kentenich spremljal in dogodke ocenjeval. Oseba samovzgoje, ki dogodke opazuje s takšno pozornostjo, je lahko iz drobnega časopisnega članka o dogodku v Valle di Pompeji v južni Italiji, prepoznala osebni klic Boga Očeta. Schönstatt ne bi nikoli zaživel, če naš ustanovitelj pater Kentenich, ne bi že prej spremljal svetovne dogodke in ne bi imel vzpostavljenega odnosa do dogajanj v svetu.

Ob tem, ko pater Kentenich vrednoti dogodke je presenetljiva smer v katero je uprt njegov pogled: *„Za vzdrževanje stika z Bogom, uporabljajte dogodke iz političnega prizorišča sveta.“*

Nenehno vzdrževanje stika z Bogom je za nas najpomembnejše. Samo tako smo zmožni odgovoriti na dogodke v svetu, ki zelo konkretno vplivajo na naše življenje. Po teh dogodkih, nas Bog vodi in osebno vzgaja. Učiti se ljubiti, mora postati načelo naše verske in življenjske prakse. Življenje v Zavezi ljubezni, nas vzgaja za ljubezen, ki je osnovni princip naše vere in življenja po Schönstattskih načelih.

Omenili smo že, kaj se je pri srečanjih s patrom Kentenichom, najbolj dotaknilo prelata Dresbacha: *„To je bila resnična vera, da stoji za vsem dogajanjem Bog in ob Njem tudi Njegova sveta Mati. Bog ni nikoli daleč od nas, ampak je vedno tu. Bog je povsod in je v službi od ranega jutra do poznega večera, da nam izkazuje dobrote. Bog je do vsakega osebno pozoren in se zanima za blagor vseh ljudi.“*

Pomislimo, kaj bi se spremenilo v naši družbi, če bi med nami živel samo nekaj tisoč ljudi, duhovnega formata patra Kentenicha? Vprašajmo se ali bi obstajala v naši družbi kakšna nepremostljiva ovira, če bi si kot družina pata Kentenicha, prizadevali, da nas vodi to prepričanje. Prosimo ga: *„Pridruži nas svoji Zavezi ljubezni z Bogom Očetom in Materjo Marijo! Izprosi še nam delež tvoje karizme, da bomo potem povsod iskali, prepoznavali in ljubili tega ljubečega Boga in Njegovo Mater! Nauči vsakega od nas osebno, hoditi po tej začrtani poti!“*

NAŠA HOJA PO POTI BOŽJEGA USMILJENJA: Problem preprostega odnosa z Očetom Bogom ni samo v tem, da se danes v zelo drugačnem družbenem ozračju, *„občutek za Božjo bližino in sveto, nenehno izgublja. Včasih se celo zavedamo Božjih želja, vendar se ravno zaradi tega počutimo pod pritiskom.“*

Ženska pri 50-ih, ki je prišla v stik z Schönstattskim gibanjem, je nekoč dejala: *„Tega, da se naj ,žrtvujem za druge' nočem več slišati. Doslej sem se vedno razdajala za moža in za svoje otroke. Sedaj se počutim tako kot, da sem ob tem izgubila samo sebe. Pogrešam najboljša leta svojega življenja, ki sem jih zamudila. In potem mi boste v Schönstattu še govorili: ,Božja Mati te potrebuje za tvojo družino' ... “*

Pater Kentenich pove nekaj, kar se sliši kot diagnoza stanja notranjosti te matere, v resnični duševni stiski: *„Prepreka vere v Božjo previdnost je v tem, da človek sicer razume, da ga hoče Bog uporabiti za druge, ni pa še občutil kako zelo osebno in pozorno ga Bog ljubi in obravnava. Ni še občutil kako Bog zanj skrbi, ga varuje in neguje. Neobčutenje Božje dobrote, lahko ustvari subtilen občutek v življenju kristjana, češ: Bog me uporablja za meni neznane namene in me na ta način zlorablja. Bog se za mene in mojo individualno osebnost sploh ne zmeni, ampak potrebuje nekoga, da mu daje nekaj kar je dobro za druge.“*

Izvor naše osebnotne in verske krize je v tem, da kot individualna oseba ne doživljamo, da smo obdani z Bogom in njegovo ljubeznijo. Ta nas resnično in nenehno obdaja. Zato je tako zelo pomembno, da človek vsak trenutek živi iz vere v Božjo previdnost. Podobno izkušnjo imamo v Zavezi ljubezni: Božja Mati me sprejema kot individualno osebo, vedno znova mi govori svoj da in tudi jaz se ji rad prepustim z vsem kar imam. Naša vera v Božjo previdnost, teče nenehno iz tega odnosa ljubezni in poskuša ponovno ustvariti prvotni osebni odnos z Bogom.

„Po poti Božjega usmiljenja, ,hoditi za' Božjimi znamenji z neko enostavno gotovostjo,“ nas uči pater Kentenich. *„Ne smemo popustiti v svojem prepričanju: Dragocen in najljubši otrok sem v Božjih očeh (...) Vsekakor morate biti prepričani, da v vaše življenje doteka veliko ljubezni in, da se vaše življenje izteka v Brezmejno Ljubezen.“*

„Tu ni potrebno storiti ničesar težkega. Preprosto se moramo samo naučiti z neko določeno stopnjo notranjega miru in pozornosti, hoditi za Božjimi znamenji, ki so nam nedvomno razumljiva.“ Na podlagi odločitve *„hoditi za“* je oče Kentenich razvil življenjsko modrost, ki v vseh življenjskih obdobjih, *„nenehno tiplje za dokazi Božje ljubezni.“*

Pogosto imamo v mislih, da je doživljanje lepih in veselih življenjskih izkušenj, naš ideal. Toda to ni res, saj „*izjemne izkušnje na vrhu*“ niso naše vsakdanje izkušnje. Vsakdanje življenje je pogosto zelo neopazno in samo po sebi z ničemer ne izstopa, pa tudi Božjih sledi pogosto ne vidimo in ne zaznavamo prav očitno.

Prav zaradi tega, se moramo vedno učiti, da preprostih in drobnih dogodkov ne jemljemo kar za samoumevne. Nemci pravijo temu „*kravja pot*.“ Krave ne hodijo po strmih poteh. Hodijo počasi, neprestano odvajajo blato in potrebujejo veliko časa, da pridejo do cilja. Kdor je kdaj hodil za čredo krav ve, kako naporna je hoja za njimi.

Neki človek je začel hoditi po tej „*kravji poti*“ Božje previdnosti. Vsak večer si je zapisoval vsaj eno dnevno izkušnjo z Bogom. Nekoč je zapisal: „*Včasih se moram pošteno potruditi, da kaj zapišem in ob tem še nisem prepričan, da je to nekaj posebnega. Vendar je pogosto tako, da se pozneje ob prebiranju svojih zapiskov, v meni nenadoma prebudi veselje. Nekoč sem na primer ,na običajen dan' pisal o materi, ki je na blagajni supermarketa, svojemu sitnemu otroku rekla: ,Če takoj ne nehaš, te ne maram več.' Ob tem sem še pripisal: ,Če bi bil jaz njegova mama, bi temu razvajencu rekel nekaj podobnega.' Toda ta moj zapis ni bil ,najbolj posrečen,' kajti potem, ko sem ga po več tednih znova prebral, sem nenadoma spoznal: ,Bog mi tega ne bi nikoli rekel! Vedno me sprejme, ne glede na sitnosti, ki jih ima z menoj.' To sem se naučil takrat in na ta dogodek se spomnim vedno, ko pridem v to samopostrežbo. Spomni me na izkušnjo: ,Bog me ima ne glede na to kakšen sem, vedno rad!' Mojo samopostrežbo so pred kratkim zaprli. Škoda!*“

Romano Guardini, nemški katoliški duhovnik, duhovni pisatelj, akademik in ena najpomembnejših oseb v katoliškem intelektualnem življenju 20. stoletja, je ob povzemanju misli svetega Bonaventure nekoč zapisal: „*Imamo izkušnjo Resnice, ki je izkušnja Luči.*“ Kristjan, ki dan za dnem opazuje vsakdanje dogodke, dokler slednji ne začnejo žareti, četudi v začetku neopazno in brez zaznave čutov, bo sčasoma čisto eksistencialno začutil preprosto resnico: „*Tu je še Nekdo, ki me ljubi z veliko nežnostjo in močjo.*“

POT UČENJA V ZAVEZI LJUBEZNI: „*Naš Bog hodi po svetu kot veliki mojster duhovnih vaj, da nas po mnogoterih preizkušnjah vzgaja. Zaradi tega in zaradi našega razumevanja znamenj časa, se moramo zahvaliti ljubemu Bogu, da smo kot celota vedno bolj sveti. Živimo v svetu, vendar se ne ravnamo po njem.* ¹⁵ *Kdor ima ušesa, naj posluša. Mt 11, 15 Kaj mi govori dragi Bog v teh dneh? Poslušajte me, kaj mi govori! Povzemam Božje besede, da izpolnim Njegovo voljo, kot mi jo je razodel. Želim vam reči naslednje: Glejmo na našega Boga, kot na Boga življenja. Naš Bog, ni Bog asketskih knjig. Zame je najpomembnejša Božja knjiga, pravzaprav Knjiga življenja. Poznam nekatere od vas, ki se ne boste nikoli naveličali branja iz Knjige narave. Vendar vas ne bo nasitila. Meni je veliko ljubše brati Knjigo življenja.*“ *pater Kenterich, 4.11.1935, neobjavljen vir*

Da se naučimo brati iz Knjige življenja, ki jo dandanes vsakemu osebno, prav tako skupnostim in času piše Bog, je potrebna posebna moč, rojena iz življenjske prakse. Dandanes se ljudje branju iz Knjige življenja radi odzivajo, če jih znamo k temu pritegniti. Zanimivo je sporočilo spreobrnjenke, svetnice in mučenke 20. stoletja, redovne sestre Edith Stein. „*Rada bi vam zaupala majhno in preprosto resnico: Šele takrat, ko položite svojo roko v Gospodovo dlan, zares zaživite.*“ Sveti Duh v današnjem času, zelo jasno deluje v to smer, saj tudi danes krepí dojemljivost ljudi za večne vrednote.

Na Dnevih žena, smo na eno leto vadili to preprosto obliko branja iz Knjige življenja. Najprej izberemo preprost dogodek dneva in si ga ogledamo z več strani. Potem skušamo najti v njem Božjo sled oziroma Njegovo prisotnost. Nato se srečamo z Njim in okušamo Njegovo ljubezen. Zvečer so prišle žene domov in pripovedovale svojim možem: „*Danes sem spoznal nekaj res lepega. Vesela bi bila, če bi lahko to doživljala skupaj.*“ Mnogi pari so zares začeli brati iz svojih Knjig življenja. Sčasoma je to postal običaj njihovih razmerij, ki jim je podaril popolnoma nov odnos z Bogom.

Druga žena se je kmalu po končanih Schönstattskih Dnevih žena, srečala s svojo civilno terapevtsko skupino. Terapevtu in udeležencem je povedala: „*Spoznala sem nekaj, kar mi zelo pomaga.*“ Nato je skupaj s to terapevtsko skupino vadila, kar se je naučila na Schönstattskih Dnevih žena.

Kako naj ta oblika srečanja z Bogom, postane varna in zanesljiva pot vsakega člana Schönstattske družine? In kako naj jo predstavimo in posredujemo drugim, da jo bodo uporabljali?

Začnimo z obliko molitve, ki jo pater Kantenich označuje kot: „*Pot uživanja prejetih in premalo poznanih Božjih dobrot.*“ Ključno je, da ob tem nenehno krepimo svoje prepričanje: „*Bog me ima rad!*“

Ta molitev ni toliko neka metoda, pač pa je veliko bolj pot hrepenenja, na kateri si izprosimo globlje srečanje z Bogom življenja. Če smo doma, obiščemo Domače svetišče. V tišini se namestimo se pred Marijino podobo. Ugasnemo telefon, zakrijemo uro in pustimo, da teče čas mimo nas.

Ozremo se na določen dogodek ali na več dogodkov in pustimo hrepenenju, da se prebudi:

- o Božja Mati, **daj da v tem dogodku/dnevu, zaznam sledi Nebeškega Očeta**, kajti moje oči so oslepele!
- o Božja Mati, **nauči me reči „ABBA! - OČKA!“** kajti ne morem spraviti glasu iz sebe!
- o Božja Mati, **rad bi slišal-a svojega Stvarnika, ki hodi okoli mene**, a so moja ušesa oglušela!

☸ Božja Mati, daj da v tem dogodku/dnevu, zaznam sledi Nebeškega Očeta, kajti moje oči so oslepele!

Osebno izkustvo „*popolne slepote življenja,*“ se lahko pojavi, ko zvečer pregledujemo dogodke dneva in sprva ne najdemo ničesar, po čemer bi nam prihajal nasproti Božji pogled. Mogoče nas slepi obilica slik in vtisov. Vsak dogodek se nas je samo na kratko dotaknil in prišel je že naslednji. Zdi se, da je ves dan zagrnila velika praznina, v kateri nikjer ne vidimo Boga Očeta, ki stoji za vsem, kar se je zgodilo.

Pogosto smo nemočni. Ne moremo se spomniti in ne videti ničesar, v čemer bi morda srečali Boga. Tega ni mogoče spremeniti z dejanjem volje. Zatorej je pregled dneva, predvsem dejanje molitvenega hrepenenja: „*Božja Mati, dotakni se mojih notranjih oči, da bom lahko videl-a Božjo sled! Preglej z menoj pravkar končani dan in naj se začne v njem nekaj svetlikati.*“ Tu Zaveza ljubezni lahko postane zelo konkretna. Božji Materi dajem svoje oči, obenem Božjo Mater prosim naj mi podari svoje. Dajem Ji svoja usta, da bodo njena usta v meni govorila o Bogu Očetu. Podobno Ji dajem svoja ušesa, da bom z njenimi ušesi lahko slišal korake svojega Stvarnika.

Pater Kantenich svetuje, da si zastavljam vprašana kot npr: „*Kje je bila slepa danes moja domišljija?*“

S katero podobo se me je Bog želel danes dotakniti, vendar je moja duša ni zaznala, ker se je tedaj vanjo stekalo še toliko drugih slik. To podobo srečanja z Bogom, ta čutni vtis, ki se mi je pojavil čez dan, sem zaznal-a le „*mimogrede.*“ Navkljub hipnosti dogodka, je slednji vseeno vstopil vame. Mlade žene Schönstattskega gibanja, se že dolgo učijo takega „*zbiranja slik Gospodovega mimohoda.*“ Pogosto so to slike, vtisi, izkušnje, dejavnost-i... minulega dne, kot na primer: moje tiho in samotno delo na vrtu; moja najljubša melodija, ki sem jo zaigral-a na glasbilo; nočno zvezdnato nebesno prostranstvo; meni ljuba podoba orla na krilih vetra; profesor, ki mi je danes pomagal zapolniti vrzel v mojem znanju; večer preživet v Marijinem Svetišču; ...

V mislih potujemo skozi dan, ki ugaša in se ustavimo tam, kjer nas nagovori podoba nekega trenutka. To seveda predpostavlja vzpostavitev določenih navad. Svojo domišljijo s tem vzgajamo tako, da dogodkom ne dopuščamo nenadzorovano teči skozi naš čutila. S svojo disciplino jim ne puščamo „*možnosti za beg,*“ ampak poskušamo čim bolj zavestno podoživeti vsak trenutek.

Ob tem, ko smo dodobra okusili to srečanje in nas je podoba našega srečanja z Bogom umirila, lahko ta trenutek postane trden most do našega Boga, tudi v prihodnje. Doživete podobe se v naši notranjosti spremenijo v čustvo in dajejo pečat našim prihodnjim odnosom. Poraja se naše življenjsko izkustvo do sebe, do bližnjih, do nadnaravnega sveta, do mojega najljubšega konjička, ... Vedno več in več doživetih in ponotranjenih podob, potrjuje ali spreminja moje izkustvo življenja.

Pater Kantenich svetuje, da si zastavljam tudi vprašanje: „**Kje je bil danes slep moj razum?**“

Človekov proces zaznave je razložil takole: „V človekovi notranjosti, obstaja avtonomno območje oziroma instanca, ki lahko krmari naše dojetje sveta oz. percepcijo, če ji pustimo, da se ta sprosti in svobodno teče.“ Pater Kantenich izmenjuje to avtonomno območje „bolna svojevolja.“ „Takrat, ko se nas Bog dotakne skozi dogodke, ki ustrezajo Njegovi volji, ne pa naši je možno, da zaradi naše slepote te dogodke preprosto odrinemo na stran. To je za nas lahko nekaj težkega in bolečega, to je lahko konflikt z neko osebo, močan občutek zavrnitve ali osramotitve od nekoga, ...“

Ta od nas programirana „slepota uma“ je danes sprejeta kot nekaj dobrega. Sprejeta je preprosto zato, ker je samouresničenje ena ključnih lažnih vrednot današnjih dni. Živimo tako, da nam življenje prinaša ugodnosti; kvaliteto svojega življenja ocenjujemo po rasti naše lastne moči in vpliva in po tem, kar je trenutno dobro za nas in končno po občutkih, ki nas potrjujejo. Ta predpostavka dobrega, napačno določa praktično prepoznavanje dobrega. Vse kar mi ni všeč odrivam in izvržem, ne da bi se tega zavedal.

Pater Kantenich, proti tej slepoti, uporablja svoje naslednje zdravilo: „... veseli, da se lahko žrtvujemo, pogumno hodimo življenju naproti.“ Povedano s psihološkega vidika: Če se nisem pripravljen približevati Bogu tudi tam kjer so žrtve, se v bistvu izogibam Božji volji, saj mu v naprej rečem „NE.“ „Moč Svetega Duha more v nas rasti samo tedaj, kadar človek pripravljenost za žrtvovanje svoje lastne narave, vadi brez pridržkov. Le takrat se je sposoben odzvati Nebeškemu Očetu, kadar si Nebeški Oče nadene železne rokavice ali nam pošilja trnje vseh oblik.“

Pater Kantenich, nas na svoj edinstven življenjski način sooči s preprostim testom: „Kadar me zadene težja preizkušnja, skušajmo preveriti, koliko časa preteče preden Bogu iskreno rečemo: **Dragi Bog, kako me ljubiš!** Morda potrebujemo samo pet sekund ali pol ure? Nekdo to reče po samo enem tednu, drugi pa po samo enem mesecu, ...“

„Dragi Bog, kako me ljubiš!“ Kako pogosto uporabljam ta izraz???

„Naš razum nenehno primerja podobo Usmiljenega Boga Očeta in naš resnični notranji odnos do Njega. Neprostoovoljno služenje Bogu in slepo sprejemanje življenja iz Božjih rok, se razumu upira. Gre za to, da popolno pokorščino Bogu, ki jo naš razum odklanja, junaško zdržimo. Naša rešitev je v preprostem priznanju Bogu: **„O Bog, tako slaboten sem.“** Edino na ta način, se naša samovolja manjša in vedno bolj premaguje. Bog želi, da svojo nemoč nenehno mečemo v brezno Njegovega Božjega Usmiljenja.“ nas uči pater Kantenich.

Naslednje vprašanje, ki si naj ga zastavimo je: „**Kje je bil danes slep moj spomin?**“

Takole pravi naš ustanovitelj: „Naš spomin se ne bi smel ukvarjati s krivico in žalitvami, ki so nam bile povzročene. Po eni strani je to normalno, saj je samospoštovanje osnovna vrednota zdrave osebe. Napaden človek, se počuti ogroženega in iz njegovega najglobljega bistva, privre na površje naravna obrambna reakcija. Vendar“ tako pater Kantenich, „nas mora naš spomin opozarjati na povsem drugačne stvari. Kajti celotna boleča stvar, lahko postane tudi vrtenje krog sebe in okrog naše bolne samovolje. Pravo vprašanje, ki si ga moramo zastaviti je, ali je že vsako naše doživetje ponižanja, tudi že napad na našo samozavest. Naše iskanje pravice, prav kmalu postane ‚naše Bogu neljubo delo.‘ Bolje se je spominjati lepih izkušenj Božjih dejanj ljubezni, ki nas potrjujejo, da smo od Boga osebno ljubljene, zaželeni, izvoljeni, odrešeni, ...“

Vsaka nova izkušnja, da nas Bog ljubi, nam odvzame vsaj eno bodico razvrednotenja naše časti. Njemu, ki je pred Bogom velik in ljubljen, nihče ne more odvzeti dostojanstva in časti. Naš spomin se ne bi smel ukvarjati s kratenjem našega poštenja in z žalitvami, saj so to temni trenutki, ki smo jih bili deležni. Naš spomin naj me opozarja na povsem druge stvari. Opozarja naj me na lepoto vrtnic, ki mi jih je Bog podarjal čez dan.“ pater Kantenich, 3.4.1952, še neobjavljen vir

S čisto psihološkega vidika je to zelo modra pot, ki ne zanika nepoštenja, ampak ga preseže in do neke mere nevtralizira. To je pot, ki jo priporočajo tudi sodobni psihološki pristopi. Pater Kentenich je že pred 70. leti, to pot vtikal v Schönstattski način krščanskega življenja.

„Vedno, kadar se vprašamo: ‚Kje sem bil danes slep?‘ dokazujemo, da naša vera v Božjo previdnost, ni samo ena od oblik navidezne pobožnosti. Prava vera, vedno posega v našo človeško naravo. Zgrabi in vzgaja vse moči človekove duše: domišljijo, um, voljo in spomin.“ Ljubi GOSPODA svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo! je zapisano v Svetem pismu. **5 Mz 6, 5** To je tudi cilj očeta Kentenicha: *„Da ljubezen spet postane prvinska in temeljna sila osebnosti.“*

Božja Mati, nauči me reči „ABBA! - OČKA!“ kajti ne morem spraviti glasu iz sebe!

Kako pogosto utihnemo in onemimo! Včasih smo v trpečih situacijah naravnost okameneli in v okoliščinah prizadetosti kljubovalno molčimo. Morda kdaj jemljemo darove Božje ljubezni enako, kot jemljemo izdelke s polic supermarketa? Se morda počutimo tako, kot bi bili nagačeni ali nemi? Nas morda utruja vsakdanje življenje ali pa nas moti nenehen nadzor nad nami? Smo tiho, ker smo izčrpani ali smo tiho kot neljubi pljunek na cesti? Poleg očem vidne plasti vsakodnevnega razpoloženja, ljudje v sebi nosimo tudi globljo notranjo plast. In tedaj, ko se človek ne počuti ljubljen, takrat onemi.

„Sodobni človek je zato tako bolan v sebi, ker ne zna sprejeti danih okoliščin. Posledično zato nikoli ne spozna osvobajajoče resnice, da je vedno sprejet od sočutnega Boga, ki mu noč in dan stoji ob strani. Ta osvobajajoča misel, je postala vodilo mojega življenja. Sedaj mi ni več pomembno ali opravljam delo, ki me izpolnjuje ali ne. Bog me sprejema in me potrjuje! Bog je vedno na moji strani! To mi zadostuje. Kdor tega ne razume, ne more razumeti osrečujoče resnice o sebi. Takrat ne verjamem, da sem v Božjih očeh najdragocenejša bitje stvarstva in tudi ne verjamem resnice o Očetovi najljubši dejavnosti, ki je v tem, da me ljubi! Bog me ljubi, Bog ljubi mene osebno!“

Učenca turške narodnosti, so poslali v posebno šolo saj ni skoraj nič govoril. Opravil je vse preglede, na katerih niso odkrili nobenih negativnih zdravstvenih dejavnikov. Končno je učiteljica ugotovila: otrokova mati doma govori nemško, da se otrok tudi lahko doma uči nemščine. Nemščina zanjo ni bila materni jezik, vendar je želela, da se otrok čimprej nauči jezika nove domovine. Učiteljica je prosila mater, naj z otrokom doma govori njihov turški jezik. Na veliko presenečenje je fant v kratkem času začel normalno govoriti. To je zelo lep primer tudi za naše duhovno življenje.

Kadar v duši obnemimo, si z zunanjimi dejavniki ne moremo bistveno pomagati. Globoko v nas more ljubezen ponovno prebuditi le On, ki z našo dušo govori v njenem „maternem jeziku“ in po katerem naša duša hrepeni. Bog z našo dušo govori po svojem Svetem Duhu.

Pater Kentenich svetuje, naj zelo iskreno prosimo Svetega Duha: *„Sveti Duh, Ti govori sedaj v meni svoj ‚ABBA! – OČKA!‘. Naj spet začutim in ponovno verujem, da sem ‚najljubše bitje in najljubša dejavnost‘ dobrega nebeškega Očeta.“* To je korak moje notranjosti. Je tudi moja molitev iskrenega hrepenenja. Po tej molitvi k Svetemu Duhu, tretji Božji osebi, nam Nebeški Oče še skrbneje prisluhne.

Božja Mati, rad bi slišal svojega Stvarnika, ki hodi okoli mene, a so moja ušesa oglušela!

V tem koraku zvečer poslušamo, kaj nam je preko dneva govoril Bog. Julian Green v enem od svojih romanov, položi v usta duhovnega pisatelja naslednji stavek: *„Našega Boga moramo skrbno poslušati, ker govori tiho in tako, kakor mu je všeč. Že zaradi najmanjšega hrupa lahko preslišimo njegov glas.“*

Najmanjši hrup! Bog nam pogosto govori zelo tiho, zelo nežno, po našem notranjem navdihu, po neki prošnji naslovljeni na nas, po rahlem vzgibu hrepenenja, po nezgodah vseh vrst zaradi katerih smo potem na vrat in na nos uveljavljali svojo voljo in svoje načrte. Bog nam vseeno vedno daje veliko več, če se sami ne postavljamo v vlogo, ki jo ima Božja Previdnost.

Sveti Duh potrebujemo Te. Med številnimi glasovi, želimo zaznati glas Očeta. Potrebujemo Te Sveti Duh, da bi razumeli glas z Očetovimi željami in prepoznali glas zapeljivca, ki želi, da iščemo lastne interese. Slišati tihega Boga pomeni, da besede „... *Ta je moj ljubljeni Sin, ...*“ Mt 3, 17 in Mt 17, 5, ki jih je izrekel Oče ob Jezusovem krstu in ob spremenjenju na gori Tabor, razumemo zelo osebno in vanje verujemo.

Trije koraki življenja z Bogom, ki jih moramo vedno znova ponavljati:

- Naučiti se z domišljijo, umom in spominom gledati podobo Očeta: „*Nebeški Oče, gledam Te, kako spremljaš in vodiš vse dogodke, ki se zgodijo na tem svetu.*“
- Kot otrok poln Svetega Duha, govorite in klepetajte z Očetom: „*Oče objemam Te z vso ljubeznijo!*“
- Očetu recimo na Njegove tihe želje tega dne: „*Tu sem poln poguma in veselja za darovanje žrtev!*“

Ta pot z Bogom je veliko bolj kot nekakšna življenjska metoda, prava vsakodnevna avantura. To je pot, ki se nikoli ne konča. Veliki iskalec Boga Romano Guardini, je v 69. letu starosti, po desetletjih burnega duhovnega življenja, zapisal v svoj dnevnik: „*Prvič sem doživel lepoto pristnega Božjega pogleda. Tistikrat je vse moje bitje vzdrhtelo do globin moje biti. Bog je dober, Bog je zelo dober! Pri Njemu sem varen! Pri Njemu vem, kam spadam ... Pri 69. letih, sem to občutil prvič, ...*“

Tisti, ki sebe doživljajo kot najljubšo zaposlitev Boga Očeta, temu postane tudi Bog njegova najljubša zaposlitev. To so ljudje, ki v svojem dojemanju sveta, ciljajo na svetovna dogajanja. Oni se ne zadovoljijo s splošnimi teorijami, temveč v lastnem čutenju skupaj z osebnim Bogom, odkrivajo Njegov načrt, ki jim ga Bog postopno razkriva.

Državne volitve na primer, pomenijo za politika drugačen Božji klic, kot za ostale preproste državljane. Vendar za posameznika pomembnejši življenjski dogodki, pomenijo tudi močnejši Božji klic, namenjen prav njemu. In šele tedaj, ko vsak uresniči svoj del Božjega načrta, se začne kristalizirati življenje, spočeto v Božjem umu. To so velike stvari. Vsak mora glede na njegovo karizmo, prispevati svoj delež. Besede patra Kentenicha, pomagajo vsakemu človeku prepoznati in izvršiti, njemu od Boga dano nalogo.

NAŠE SREČANJE Z BOGOM POTEKA ČISTO OD BLIZU. TO JE SREČANJE DVEH SRC! Pater Kentenich nam razloži, katere posebne milosti nam daje Božja Mati po svojih Schönstattskih Svetiščih. Ob nekem obisku Schönstattskega svetišča v Münstru je dejal: „*Bodite prepričani, da nas Božja Mati tukaj v Njenem Svetišču, večkratno in obilno blagoslavlja. Njen najpomembnejši dar je, dar globoke vere v Božjo Previdnost.*“

Gotovo veste, da veliko potujem po svetu. Že od nekdaj je moja navada, da tam kjer se ustavim, pustim ljudem, da mi odprejo svojo notranjost. Kmalu po začetku teh mojih potovanj sem ugotovil, da kamorkoli grem, pridejo k meni ljudje kot jate ptic.

*Ljubi Bog, kje stanuješ? S katerega mesta navdihuješ ljudska srca, od kje nagovarjaš človeški um, da Te išče toliko ljudi in se nešteti vsak dan ukvarjajo s Teboj? Naša vera v Previdnost Boga Očeta, že zaradi naše ponižne in zaupljive otroške drže, privablja številne blagoslove iz Očetovih rok. Naša Schönstattska družina se je že navadila na izraz: **Otroci Schönstatta, imajo pravico do karizme vere v Očetovo Previdnost!***

Ta v Svetišču spočeta zaupljiva karizma vere Schönstattskih otrok, položena v največje globine njihovih duš, dobro zalivana z žrtvami in odpovedmi vseh vrst, te duše vodi k Bogu in jim omogoča zaznavo Božjega Duha v vseh dogodkih in razmerah, želi napolniti naše glave in srca z ljubim Bogom. To je resnična in zdrava svetost, katere si današnji svet želi in po njej hrepeni.

*Te dni so mi pripovedovali o duhovniku iz Kölna, ki je tam postal novi škof. Med vojno je kot ujetnik preživel več let v mnogih taboriščih. Izpostavil bi rad njegovo življenjsko modrost, ki jo prenaša tudi na bogoslovce. Ta modrost je: ***Nenehno zaznavajmo neposredno bližino ljubega Boga.****

Kaj to pomeni? Ljubi Bog nam je tako blizu, kot nam je blizu naša koža. Povsod iščimo tega našega Boga Življenja, kateremu radi pravimo – **Življenje Ljubeči Bog**. Bog nam je vedno blizu! Bog je tu vsak trenutek, v vseh naših razmerah, v vseh naših okoliščinah, v vseh naših razmerjih, v vsakem veselju in v vsaki nevarnosti našega življenja, ... Bog je vedno tu in se nas dotika s svojo toplo Očetovo dlanjo. Pogosto to počne tudi z rokavicami, včasih tudi z železnimi rokavicami. Te železne rokavice, resnično niso prav nič prijetne za nas.

Prejeti udarci usode; ljudje, ki nas prizadevajo in nam natikajo krone iz trnja; ljudje, ki nam z žebli pribijajo roke in noge na križ vsakdana; ljudje, ki nam srce prebadajo s sulicami hudobije, ... Vse to sprejeti iz Božje roke, pomeni imeti vero v Božjo Previdnost v mojem osebnem življenju. To nam želijo sporočiti besede o tesni povezanosti z Bogom. V vseh okoliščinah življenja, mi je Bog tako blizu – tako zelo blizu, da se me dotika. Kljub vsemu sem si rekel: „To je za nas še vedno premalo!“

Čeprav bi danes lahko rekli, da ob tem, ko odrivamo Boga čim dlje stran od sebe in ga puščamo nekje daleč v nebesih samega, obenem pa ga sploh ne želimo več ne iskati in ne priznavati, da je spoznanje katerega koli človeka o nenehni Božji bližini, res nekaj velikega. Karizma vere v Božjo Previdnost, pomeni za nas tesno povezanost našega srca s srcem večnega Boga Očeta.

Bog nam ni samo zelo blizu. Bog je vedno zelo tesno ob našem srcu. Potem, ko spoznamo kaj to pomeni, smo našli najlepšo in najdragocenejšo stvar, po kateri je vredno stegniti roko in za katero se je vredno potruditi.

Ne glede na naše trenutne okoliščine, ne glede na naše cilje, ne glede na to - kdo in kakšni smo, ne glede na to kakšno delo opravljamo, neglede na to ali želimo biti kot drugi zelo ambiciozni ljudje, ki radi poudarjajo edinstvenost naših medsebojnih razlik, ...

„Tisto kar nas resnično razlikuje med seboj, je poznavanje ali nepoznavanje velike skrivnosti našega življenja. To je skrivnost privlačnosti dveh ljubezni, ki ju ne privlačita barva kože, ampak privlačnost dveh src. To je skrivnost privlačne ljubezni med Bogom Življenja in menoj. Enaka privlačnost je tudi med ljubim Bogom Očetom in vsemi mojimi brati in sestrami.“ pater Kentenich, 11. februarja 1966

sestra Dr. M. Nurit Stosiek

PS Besedilo je v veliki meri izvleček predavanja oktobra 1998.